

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1025: Người Thuyết Pháp Không Có Pháp Để Thuyết, Thì Người Học Pháp Đương Nhiên Không Có Pháp Để Chấp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 088)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người thuyết pháp không có pháp để thuyết, thì người học pháp đương nhiên không có pháp để chấp.】

Điều này rất quan trọng, điều này đã nói thẳng đến bản thân chúng ta rồi. Ngày nay chúng ta học Phật pháp, nếu chưa học xong rồi nghĩ rằng: “*Đoạn này giảng hay quá, tôi phải nhớ cho thật kỹ; nhớ không được thì phải dùng sổ tay để chép lại, chỉ e quên mất*”. Học Phật pháp như vậy, thì chỉ có thể học được một chút kiến thức thường thức Phật học, chứ chẳng thể học được Phật pháp chân thật.

Vì sao vậy? Phật pháp chân thật vốn lìa xa ngôn ngữ văn tự, nhưng Phật pháp chân thật cũng không thể tách rời ngôn ngữ văn tự, dẫu vậy tuyệt đối chẳng phải là ngôn ngữ văn tự. Phải thấu hiểu đạo lý này, phải ngay tại chỗ này mà tỉ mỉ thể hội. Kinh điển chúng ta có cần đọc không? Cần phải đọc. Có cần nghiên cứu thảo luận không? Cần phải nghiên cứu thảo luận, cần phải giảng giải, cần phải nghiêm túc học tập, cần phải ghi nhớ những lý luận, phương pháp và cảnh giới ở trong kinh điển.

Phương pháp ghi nhớ có hai loại: Một loại người là cố gượng ép nhớ (cưỡng ký), họ rất nghiêm túc gượng ép bản thân, nhất định bắt mình phải nhớ cho bằng được. Một loại người là tự nhiên ghi nhớ, họ vốn không hề khởi ý muốn nhớ, nhưng ngày ngày đều tụng đọc, niệm nhiều rồi thì tự nhiên sẽ nhớ được, cách này rất tốt! “Tự nhiên” gọi là nhậm vận (tùy thuận theo lẽ tự nhiên). Tự nhiên ghi nhớ là tốt nhất! Xem nhiều nghe nhiều, tự nhiên sẽ nhớ. Có thể xem nhiều, có thể nghe nhiều, nhưng tuyệt đối không được chấp trước, chấp

trước là sai rồi. Vì sao không được chấp trước? Phải biết rằng “*đương thể tức không, liễu bất khả đắc*”.

Tất cả sự tu học trong Phật pháp không có gì khác, là cốt dạy chúng ta khai ngộ. Làm thế nào để khai ngộ? Là dạy chúng ta đắc định. Thế nào gọi là đắc định? Là buông xả vạn duyên. Ngàn lời muôn ngữ cũng chỉ là dạy chúng ta buông xả mà thôi. Vì [chúng sanh] buông không xuống, nên [Phật] mới đem chân tướng sự thật giảng giải nói rõ một cách tường tận, sau khi đã giảng rõ ràng rồi, chư vị thử nghĩ xem có nên buông xả hay không?

Nếu chư vị vẫn không chịu buông xả, lại tiếp tục tạo luân hồi, tạo sanh tử, thì ở trong đó khổ biết bao! Chư vị sống những ngày tháng trong đời này khổ vẫn chưa đủ sao? Điều này cần phải giác ngộ, quá khổ rồi! Làm người thì còn đỡ một chút, chư vị hãy nhìn xem súc sanh, súc sanh còn khổ hơn con người. Nhìn thấy súc sanh, thử nghĩ nếu mình tu không tốt, đời sau cũng giống như chúng, chư vị xem như vậy có phải là quá phiền phức không! Súc sanh chính là thị hiện hình mẫu cho chúng ta xem. Ngạ quỷ, địa ngục thì càng khổ hơn, tuy là khổ, nhưng chúng ta chưa nhìn thấy.

Điều này nhất định phải giác ngộ, không thể tiếp tục tạo nghiệp nữa, vậy thì thật sự phải buông xả, phải buông xả triệt để. Toàn bộ Phật pháp không có gì khác, chính là dạy chúng ta buông xả mà thôi. Buông xả rồi, thì trí huệ liền hiện tiền, bất luận làm công việc gì, đều làm được viên mãn hơn người khác, đều làm tốt hơn người khác, đây là đạo lý nhất định. Những sự việc này, chư vị đọc kinh “*Hoa Nghiêm*” thì sẽ thấu rõ.

Phần cuối của kinh “*Hoa Nghiêm*”, Thiện Tài Đồng Tử ngũ thập tam tham (tham phỏng 53 vị thiện tri thức), năm mươi ba vị Pháp thân Đại sĩ này, trong kinh “*Kim Cang*” gọi là Như Lai, năm mươi ba vị Như Lai, các ngài phân bố ở khắp các ngành các nghề, đều là mô phạm, đều là tấm gương sáng. Người kinh doanh buôn bán thì là thương nhân Như Lai, thương nhân Bồ Tát, là tấm gương trong giới thương nhân, các ngài dùng Bồ Đề tâm, chứ các ngài không dùng luân hồi tâm.

Chư vị sống những ngày tháng trong gia đình, là bà nội trợ mà dùng Bồ Đề tâm chứ không dùng luân hồi tâm, thì quý vị là Bồ Tát nội trợ; quý vị làm ăn buôn bán, quý vị là Bồ Tát thương nhân; quý vị làm công, quý vị là Bồ Tát công nhân; quý vị tham gia chính sự, quý vị là Bồ Tát tể quan, Bồ Tát quốc vương. Kinh “*Hoa Nghiêm*” nói đến chỗ này rất rõ ràng, minh bạch.

Những vị này đều hiểu rất thấu suốt, tất cả hiện tướng đều là giả tướng, là giả danh, *đương thể tức không, liễu bất khả đắc*. Bất luận các ngài làm ngành nghề nào, ở cương vị nào trong xã hội, thân tâm các ngài đều thanh tịnh, không nhiễm mảy trần, thật sự là tạo phước cho xã hội, tạo phước cho nhân loại, làm lợi ích cho tất cả chúng sanh. Lợi ích thù thắng của Phật pháp, quả thật là vô lượng vô biên. Người học pháp đương nhiên không có pháp để chấp, nhất định phải thấu hiểu đạo lý này, phải tường tận chân tướng sự thật này.